

נויפלד ידאיקה ותשמישי קדושה

סגולה גדולה לבריאות הגוף והנפש ביום כ"ג תמוז

יום כ"ג תמוז, משקיעת החמה בערב ועד סיום היום שלמחר, הוא עת רצון גדולה מאוד בשמים להמשיך ישועות וברכות ובבפרט בכל מה שקשור לרפואה בגוף ובנפש. ביום זה נפטר רבי משה קורדובירו (הרמ"ק הקדוש) אשר היה אחד מגדולי הצדיקים והמקובלים של עם ישראל. הרמ"ק היה רבו של האר"י הקדוש, אשר אמר עליו שזכה למעלה שיחידה סגולה זכו לה, הוא יצא מן העולם הזה בלי חטא כלל. והעיד עליו האר"י הקדוש שבמותו ירדו מן השמים שני עמודי אור אשר ליוו אותו אל מקום קבורתו ועלו איתו מעלה.

ביום הילולא של צדיק נפתחים שערי שמים. הילולא בעברית משמעה חתונה, ביום זה לצדיק יש אפשרות להמשיך ישועות ובפרט למי שמדליק לו נר. מי שמתפלל ביום זה מספרו של הצדיק, מספרים המקובלים, מחובר באופן ישיר אל הצדיק. הספר המוכר ביותר שכתב וידוע לציבור הוא "תומר דבורה" העוסק במידות של האדם. הרבי מצאנו אמר כי לימוד יומי בספר הוא סגולה כנגד מחלת הסרטן.

ביום ההילולא:

ועתה צריף לדעת פמה הן מדות גמילות חסדים בבני אדם, וכלם יעשה עם קונו למעלה, אם ירצה לקנות מדת חסד. ולזה נאמר פי מדות גמילות חסדים הם אלו:

1. הדליקו נר לזכות הרב הקדוש, רבי משה קורדובירו ותנו 2 מטבעות לצדקה.

2. קראו בספרו של הרב, אנחנו מצרפים פה את פרק ה' מהספר "תומר דבורה":

פיצד נרגיל האדם עצמו במדת חסד.

עקר פניסת האדם אל סוד חסד הוא, לאהב את ד' תכלית אהבה שלא יניח עבודתו לשום סבה, מפני שאין דבר נאהב אצלו פלל לערף אהבתו ותפרד. ולזה יתקן תחלה צרכי עבודתו, ואחר כך המותר יהיה לשאר הצרכים. ותהיה האהבה הזאת תקועה בלב, בין יקבל טובות צאת הקב"ה ובין יקבל יסורין ותוכחות יתשבם לאהבה לו, פדכתיב [משלי כ"ז, ו'] "נאמנים פצעי אוהב", וכדכתיב [דברים ו', ה'] "ובכל מאדו" ופרשו [ברכות נ"ד, א'] "בכל מדו ומדו וגו'", פדי לכלל כל המדות בחסד. ונמצא סוד הנהגתו מהמלכות, ועם היות שהיא פועלת דין, היא קשורה בחסד. והינו מדת נחום איש גם זו, שהיה אומר [תענית כ"א]. "גם זו לטובה", רצה לשננה תמיד בצד חסד הנקרא טוב [זוהר תרומה קס"ח, ב'], והיה אומר "גם זו", שגרא שהיא בשמאל, קשורה בגבורה, אינו אלא "לטובה", היא קשורה בחסד, והיה שם דעתו אל צד הטוב במדו ההיא ומסתיר דינה. וזו היא הנהגה גדולה להקשר בחסד תמיד.

ראשונה, בלדת האדם צריף לגמל עמו כל תקון למזונו. אם פן יעלה בדעתו עת לדת הבינה התפארת. ויהיה בהקשורת בלדתה, מצד הדין חס ושלום, יצא התפארת לצד הגבורות ולדתה בקשי, צריף לתקן שם ככל האפשר שתהיה לדת התפארת לצד הימין, פדי שיצא הולד בלי מום כלל, פדאמרין "ותוציא כאור משפטנו אים קדוש", דהינו שיוציא התפארת משפט לצד האור שהוא הימין, ויהיה קדוש ונבדל מן הגבורות. ובזה נכלל היותו מכון במעשיו לקשרו תמיד בחסד ולהוציא מן הבינה בצד חסד, ואז יצא הולד מרז ומלפן. וכמעט בזה נכלל כל אזהרה שבתורה פדי שלא יעוררו הגבורות תגברת הדינים שם, ויהיה קשי בלדתה חס ותלילה.

שניה, למול את הולד, הינו לעשות פתקונו ומצותיו, שפני אזה צד קלפה וערלה המטפלת אל היסוד ימול אותה, וירדף אחר כל אותם הגורמים שם ערלה ויחזירם בתשובה, באפן שבהיותו מל את ערלת לבכם גורם שיהיה הצדיק העליון בלי ערלה, ויעמד בחזקה לתקן כל הדברים הגורמים שם ערלה. ולזה פנתס פשמל ערלת בני ישראל זכה אל הפנהגה, מפני שגמל חסד עם קונו בסוד המילה, שפמל היסוד מאותה ערלה, זכה אל חסד. ומזה ילמד אל כל שאר מדות חסד

שלישית, לבקר חולים ולרפאותם. פדי ידוע, שהשכינה היא חולת אהבה מהיחוד, פדכתיב [שיר השירים ב', ה] "כי חולת אהבה אני", ורפואתה פנד אדם להביא לה סמנים יפים, פדכתיב [שם] "סמכני באשיות", ופרשו בתקונים [תיקון י"ט] בסוד אשיות, הינו כל הדברים הנקשרים במלכות, באיש י' ובאשה ה' גבורה בשני זרועות, ושם היא נסמכת עליהם, ומי שעושה זה סומך החולה בקליו. הב', "רפדוני בתפוחים" [שם], פרוש

ובתקונים [בתחלת ההקדמה] פרוש "אינה חסיד. המתחסד עם קונו". לפי שגמילות חסדים שאדם עושה התחלתוים, צריף שייכנו בה התקון העליון דגמתו, והוא שגומל חסד עם קונו.

ניפולד ידאיקה ותשמישי קדושה

כללו של דבר, ישתדל בצורה קדיוּט ויכּוּן בּרמיוּתיו, ומבטח הוא שיעשה למעלה פּיוצא בו, אחר שיהנה בּוּי בסודות. ומה טוב להזכיר בּפּיו רמיות פּוּנתו הנכונה בשעת מעשה, לקיים "בפּיה ובלבבך לעשותו" [דברים ל', י"ד].

ששית, עסק החי עם המת. ודבר זה היאך יתיחס למעלה קשה מאד, כי הוא סוד הספירות שהם מתעלמות ומסתלקות אל גרתיקו למעלה, כּמה צריך לתקן ולהרחיץ מכל חלאת עוון ולהלבישן לבנים, לבוּי הספירות באור המעשה הטוב, להתעלות בסוד אהד, לקשרם למעלה, ולשאת אותם על הכתר, סוד עלוי הספירות אהד אל אהד, עד שיתעלו למעלה מהכתר, שהוא תחלת חבור הרוּע בגוף, ולמעלה מזה הוא סוד הנעלם שאין השגה בו. ויכּוּן בסוד הקבורה הפסוק [דברים ל"ד, ו'] "ויקבר אותו בג'י", דמתרגמין "בתליסר מכילין דרתי" [תקונים מזוהר חדש], שהוּ נובעות בכתר בבחינותיו הפונות למטה, לרחם בתחוננים, ומשם יעלה הנקבר אל העדן העליון, תקמה שפכת, וצריך התנישבות הדעת בזה מאד.

שביעית, הכנסת פלה לחפה. ויבנה נכללים פל צרכי היחוד. שפל התפלות והיחודים הם סוד הכנסת פלה לחפה, ועקרה בסוד התפלה מכמה מדרגות זו אחר זו, קרבנות, זמירות, תפלה מיִשב שבה קריאת שמע וברכותיה, אחר פה תפלה מעמד ושאר תקונים הבאים אחריהם, הפל גמילות חסד אל החתן והפלה לפקח על צרכיהם ותקוני זויגם.

שמינית, הבאת שלום בין אדם לחברו, שהם התפארת והיסוד, לפעמים יתרחקו זה מזה וצריך להשלימם ולתקנם שיהיו שוים ונקשרים יחד באהבה וחפה, וזה על ידי פשרון המעשה הטוב, שכאשר יהיה היסוד נוטה אל השמאל והתפארת אל הימין אז הם נגדיים זה לזה, עד שהיסוד יטה אל הימין כמוהו, וכאשר חס ושלום יש איזה פגם של עוון בעולם אז יש שנאה נגדית בין התקמה והבינה או בין החסד והגבורה או בין הנצח וההוד, צריך להכניס שלום ביניהם, והינה הבאת שלום בין אדם לחברו. וכן בין איש לאשתו, דהינה היסוד שלום בין התפארת ומלכות. וכל פיוצא בזה מדרכי שלום, הוא גמילות חסד למעלה.

3. קראו את פרקי התהילים הבאים בסדר המצורה:

פרק ל"ג

רננו צדיקים ביי לישרים נאנה תהלה:
הודו ליי בכבוד בנבל עשור ומרוילו:
שירו לו שיר חדש היטיבו נגן בתרועה:
פייִשֵׁר דבריִי וכל־מעשהו באמונה:

לקשרה בין נצח והוד, ששם היא רפידתה, בהיותה חור וסמק, כתפוחים הללו שגוניהם מזוגים מצד החסד. וצריך לבקרה ולזכר אותה ולחלות פניה שתקבל מאכל ומשקה מהשפע העליון שהיא מונעת עצמה ממנו ותקצר נפשה בעמל ישראל. כדרך שהוא בחולים הגשמיים, כּף צריה בחולים העליונים, שהיא חולה כדאמרן, והוא חולה דנע מאתרה בעלמא דאתי ונד אבתרה בעלמא דין, כדכתיב [משלי כ"ז, ח'] "כצפור נודדת מן קנה", שהיא השכינה, "פן איש נודד ממקומו", ונטר לה ואומי דלא יתוב לאתרה עד דתזיר לה לאתרהא [זוהר כי תצא רע"ח, א']. הנה גם הוא מחלל מפשעינו מדכא לרצונו מעונותינו, ורפואת שניהם בדינו, וראוי לבקרה ולהזמין צרכיהם בתורה ובמצות.

רביעית, לתת צדקה לעניים, ונגמת יסוד ומלכות. והצדקה הראויה אליהם פּרשו בתקונים [תיקון י"ח], לקיים צ' אמנים, ד'קדשות, ק' ברכות, ה' חמשי תורה, בכל יום. ועוד פל אהד כפי כחו נמשיה צדקה מתפארת לעניים הללו, וזמין אליהם לקט מהספירות פלם, שכתה מסוד העמר העליון שהיא בינה, ופאה מבחינת המלכות עצמה שהיא פאה לשאר המדות, וכתוב [ויקרא י"ט, י'] "לעני ולגר תעזב אותם", שאפדו התפארת גר למטה במלכות, וצריך לתת לו מאלו התקונים. וכן מעשר עני, להעלות המלכות שהיא מעשר אל היסוד הנקרא עני, ואם יקשרנה בתפארת יתן מן המעשר אל הגר. וכמה תקונים נכללים בזה.

תמישית, הכנסת אורחים, הם התפארת והיסוד, לתת להם בית מנוחה שינוחו בו, דהינו המלכות, כיון שהם הולכי דרכים, בסוד הגלות, לחזר על אבדתם, צריך להכניסם שם. ולפי המתבאר בזהר [וירא קט"ו, כ'], שזו מצוה מתקיימת בהולכי על דרך שיחו [שופטים ה' י'], שהם המתגשרים מבתיהם לעסק בתורה, שגורמים שיהיו האורחים עוסקים בצרכי המלכות. וכן פל העושה יחוד אל התפארת במלכות מבחינה אחרת וקובע מקום לתורתו, גורם שהתפארת יעשה מלונו במלכות. וכן פּרש בתקונים [בהקדמה]. ואל האורחים צריך להכין אכילה, שתיה, לונה, דהינו שצריך להכניס התפארת והיסוד אל המלכות, ולתת להם שם אכילה, מעין "באתי לגני וכו' אכלתי יערי עם דבשי" [שיר השירים ה', א'], שהוא שפע ראוי להנהיגה התחוננה המתפשטת מצד הגבורה המתוקה, ושתיה, מעין "שתיתי ייני עם תלבי" [שם]. שהוא שפע פנימי מן היין המשמר ומסוד החלב המתמתק, לקשר התפארת במלכות יעקב ורחל והגבורה בנצח או בהוד, כי כן פּרשו ברעיא מהימנא [ויקרא דף ג' ב], והלונה, להביא עצמו ונשמתו שם עמהם בדיקון עליון, ללוותם שם, עוד להביא שאר הספירות שם עמהם לעשות להם לונה טובה, וכמה דברים נכללים בתקון זה.

נייפלד ידאיקה ותשמישי קדושה

אשרנו עתה (סבבוי) [סבבונן] עיניהם ישיתו לגטות בארץ:
דמינו בארצה יכסוף לטרף וככפיר ישב במסתרים:
קומה יי קדמה פניו הכריעהו פלטה נפשי מרשע חרבה:
ממתים יך יי ממתים מחלד חלקם בחיים (וצפינה)
[וצפונה] תמלא בטנם ישבעו בנים והניחו יתרם
לעולליהם:
אני בצדק אהיה פניו אשבעה בהקריז תמונתה:

פרק ע"ב

לשלמה אלהים משפטיו למלך תן וצדקתה לבן-מלך:
ידיו עמה בצדק וענייה כמשפט:
ישאו הרים שלום לעם וגבעות בצדקה:
ישפט עניי-עם יושיע לבני אביו וידבא עושק:
ייראהו עם-שמש ולפני ירח דור דורים:
ירד כמטר על-גזו פרביבים זרוף ארץ:
יפרח בנמיו צדיק ורב שלום עד-בלי ירח:
יירך מזים עדי-ים ומנהר עד-אפסי-ארץ:
לפניו יכרעו צינים ואביו עפר ילחכו:
מלכי תרשיש ואיים מנחה ישיבו מלכי שבא וסבא אשכר
יקריבו:
וישתחו-וירלו כל-מלכים פלגים ועבדוהו:
כי-יציל אביו משוע ועני ואי-עזר לו:
יחס על-דל ואביון ונפשות אביונים יושיע:
מתוך ומחמם יגאל נפשם ויניח דמם בעיניו:
יחי וימורלו מזהב שבא ויתפלל בעדו תמיד פלגים
יברכנהו:
יהי פסת-בר בארץ בראש הרים ירעש פלגונן פרוי
ויצו מעיר כעשב הארץ:
יהי שמו לעולם לפני שמש (יניו) [ינון] שמו ויתברכו בו
פלגים יאשרהו:
ברוך יי אלהים אלהי ישראל עשה נפלאות לבדו:
וכרוף שם כבודו לעולם וימלא כבודו את-פלג-הארץ אמן
ואמן: פלו תפלות דוד בן-ישי:

פרק צ"א

ישב בסתר עליון בצל שדי יתלונן:
אמר ליי מחסי ומצודתי אלהי אבטח-בו:
פי הוא יצילה מפח יקוש מדבר הוות:
באבתו יסד לה ותחת כנפיו תחסה צנה וסתרה אמתו:
לא-תירא מפחד לילה מחז יעוף יומם:
מדבר באפל יהלך מקטב ישוד צהרם:
יפל מצדה אלף ורכבה מימינה אליה לא יגש:
רק בעיניה תביט ושלמת רשעים תראה:
כי-אתה יי מחסי עליון שלמת מעונה:
לא-תאנה אליה רעה ונגע לא-יקרב באהלה:
כי מלאכיו יצוה-לה לשמרה בכל-דרךיה:
על-כפיים ישאונה פן-תגף באבן רגלה:
על-שחל ופסן תדרה תרמס כפיר ותנין:

אהב צדקה ומשפט חסד יי מלאה הארץ:
בדבר יי שמים נעשו וברוח פיו כל-צבאם:
כנס פניו מי הם נתן באצרות תהומות:
ייראו מיי פלג-הארץ ממנו יגורו כל-ישבי תבל:
פי הוא אמר ויהי הוא-צנה ויעמד:
יי הפיר עצת גוים הניא מחשבות עמים:
עצת יי לעולם תעמד מחשבות לבו לדר ודר:
אשרי הגוי אשר-יי אלהיו העם בחר לגולה לו:
משמים הביט יי ראה את-פלג-בני האדם:
ממכון-שבתו השגיח אל פלג-ישבי הארץ:
היצר יחד לפם המבין אל-פלג-מעשיהם:
אין המלה נושע ברב-חיל גבור לא-ינצל ברב-כח:
שקר הסוס לתשועה וברב חילו לא ימלט:
הנה עין יי אל-יראיו למינחלים לחסדו:
להציל ממות נפשם ולחיותם ברעב:
נפשנו חפחה ליי עזרנו ומגננו הוא:
כי-יבו ישמח לבנו כי בשם קדשו בטחנו:
יהי-חסדך יי עלינו כאשר יחלנו לה:

פרק ט"ז

מכתם לדוד שמרני אל כיי-חסיתי כה:
אמרת ליי אדני אתה טובתי בל-עליה:
לקדושים אשר-בארץ המה ואדירי כלי-חפצי-כם:
ירבו עצבותם אחר מהרו בלא-אסיה נספיהם מדם
ובל-אשאת-שמותם על-שפתי:
יי מנת חלקי וכאסי אתה תומיה גורלי:
חבלים נפלולי בנעמים אר-נחלת שפחה עלי:
אברה את-יי אשר יעצני אף-לילות יסרוני כליותי:
שויתי יי לנגדי תמיד כי מימיני בל-אמוט:
לכן שמח לבי ונגל כבודי אף-בשרי ישכן לבטח:
כי לא-תעזב נפשי לשאול לא-תמו (חסידיה) [חסידיה]
לראות שחתי:
תודיעני ארח חיים שבע שמחות את-פניו נעמות בימינו
נצח:

פרק י"ז

א תפלה לדוד שמעה יי צדק הקושיבה רנתי האזינה
תפלתי בלא שפתי מרמה:
מלפניו משפטי יצא עיניה תחזינה מישרים:
בחנת לבי פקדתי לילה צרפתי בל-תמצא זמתי
בל-יעבר-פי:
לפעלות אדם בדבר שפתי אנו שמרתי ארחות פרוי:
תמד אשרי במעגלותיה בל-נמוטו פעמי:
אנו קראתיה כיי-תעני אל הט-אזנה לי שמע אמרתי:
הפלה חסדיה מושיע חוסים ממתקוממים בימינה:
שמרני כאישון בת-עין בצל כנפיה תסתירני:
מפני רשעים זו שדוני אכי בגפש יקיפו עלי:
תלבמו סגרו פימו דברו בגאות:

נויפלד ידאיקה ותשמישי קדושה

פרק ק"ל

שיר המעלות ממעמקים קראתיה יי:
אדני שמעה בקולי תהינה אזניה קשבות לקול תחנוני:
אם יעונות תשמרני אדני מי יעמד:
כיעמך הסליחה למען תנא:
קויתי יי קנתה נפשי ולדברו הוקלתי:
נפשי לאדני משמרים לבקר שמרים לבקר:
יחל ישראל אליי כיעם יי הקסד והרבה עמו פדות:
והוא יפדה את ישראל מכל עונותיו:

4. לאחר קריאת פרקי התהילים, בקשו מבורא עולם על כל מחסורכם.

שתפו לזיכוי הרבים.

כי בי חשק ואפלטוהו אשגבהו כיי ידע שמי:
יקראני ואענהו עמואנכי בצרה אחלצהו ואכבדהו:
ארה ימים אשביעהו ואראהו בישועתי:

פרק ק"ד

ברכי נפשי את יי, יי אלהי גדלת מאד הוד והדר לבשתי:
עטה אור פשלמה נוטה שמים פריעה:
המקרה במים עליותיו השם עבים רכובו המהלך:
על כנפיריו:
עשה מלאכי רוחות משרתיו אש להט:
יסד ארץ על מכונה בל תמוט עולם ועד:
תהום פלבוש פסיתו על הרים יעמדו מימם:
מוגעתה נוסון מוקול רעמה יחפזון:
יעלו הרים ירדו בקעות אל מקום זה יסדת להם:
גבול שמת בלי יעברון בלי ישובו לכסות הארץ:
המשלח מעינים בנחלים בין הרים יהלכון:
ישקו פליחתו שדי ישברו פראים צמאם:
עליהם עוה השמים ישכון מבין עפאים יתנוקול:
משקה הרים מעליותיו מפרי מעשיה תשבע הארץ:
מצמת חציר לבהמה ועשב לעבדת האדם להוציא להם מוהארץ:
ויין ישמח לבב אנוש להצהיל פנים משמן ולתם לבב אנוש יסעד:
ישבעו עצי יי ארזי לבנון אשר נטע:
אשר שם צפרים קננו חסידה ברושים ביתה:
הרים הגבהים לעלים סלעים מחסה לשפנים:
עשה רוח למועדים שמש ידע מבואו:
תשת חשה ויהי לילה בותרמש פליחתו יער:
הכפירים שאגים לטרף ולבקש מאל אכלם:
תזרח השמש יאספון ואל מעונתם ירצון:
יצא אדם לפעלו ולעבדתו עדי ערב:
מה רבו מעשיה יי פלם בחכמה עשית מלאה הארץ קוננה:
זה הים גדול ורחב ידים שם רמש ואין מספר חיות קטנות עם גדלות:
שם אגיות יהלכון לוייתו זה יצרת לשחק בו:
פלם אליה ישברון לתת אכלם בעתו:
תמו להם ילקטון תפתח ידה ישבעון טוב:
תסתיר פניה יבהלון תספ רוחם יגועון ואל יעפרם ישובו:
תשלח רוחך יבראון ותחדש פני אדמה:
יהי כבוד יי לעולם ישמח יי במעשיו:
המביט לארץ ותצעד יגע בהרים ויעשנו:
אשירה לוי בחיי אומרה לאלהי בעודי:
יערב עליו שיחי אנכי אשמח ביי:
תמו חטאים מוהארץ ורשעים עוד אינם ברכי נפשי את יי הללויה: